

בס"ד

יב תמוז תשע"ז
6 ביולי 2017
77010

פסק דין

בענין:

התובע

מר משה

הנתבעים

1. עמותת ג'

2. גבי טל

3. מר טל

(להלן הנתבעים / נתבעת 1 / נתבעת 2 נתבע 3)

הצדדים קבלו את הח"מ (להלן: ביה"ד) כבוררים הן לדין והן לפשרה, וחתמו על הסכם בורות כנדרש, ואף עשו על כך קנין.

ביה"ד קיים דיון בו שטחו הצדדים את טענותיהם. הצדדים הגישו לביה"ד מספר מסמכים לחיזוק טענותיהם.

לא נפרט בפסה"ד את כל הטענות שנטענו בפנינו, ואת כל הראיות שהוגשו לנו. אלא רק את עיקרי הדברים.

העובדות:

א. נתבע 3 הוא ראש נתבעת 1. נתבעת 2 הינה בתו של נתבע 3.

ב. לנתבעים היו טענות כנגד חברת ליסינג ובעליה.

ג. בחדש אוקטובר 2015 בקש נתבע 3 מאת התובע כי ייצג את נתבעות 1 ו-2 בהליכים משפטיים כנגד חברת הליסינג ובעליה.

- ד. בין הצדדים התנהל מו"מ בדבר גובה שכה"ט שיקבל התובע עבור עבודתו הנ"ל. בסופו של דבר סוכם על שכ"ט בגובה 20% + מע"מ מסכום פסה"ד שיפסק לטובת הנתבעים, או כל סכום מעל 40,000 ₪ שיפסק לטובת הנתבעים. הגבוה מבין שתי האפשרויות הנ"ל.
- ה. התובע פעל ע"פ ההסכם הנ"ל, הכין והגיש כתב תביעה לביהמ"ש, איתר את מנהל חברת הליסינג, תוך שימוש בשירותי איתור.¹
- ו. בתאריך 08.05.16 ניתן פס"ד בבית משפט השלום בבית שמש לזכות הנתבעים בסך 67,049 ₪.²
- ז. לפני הפניה לבוררות בפנינו, היה נסיון לפשרה בענין מצד התובע. הנתבעים דחו הצעה זו.

הטענות:

- ח. התובע דורש לקבל את שכרו ע"פ ההסכם סך 30,400 ₪,³ היות ואכן ניתן פסק דין לטובת הנתבעים. ולכה"פ 13,200 ₪ + מע"מ (ע"פ התחשיב הנמוך). כן דורש התובע לקבל הוצאות בגין הליך הבוררות הנוכחי, שלדעתו היה מיותר לחלוטין.
- ט. טענת התובע, מהות עבודתו היתה לקבל פס"ד כנגד חברת הליסינג ומנהלה, ולא לבצע גביית פסה"ד באמצעות הוצל"פ או בדרכים אחרות.
- י. טענת הנתבעים ההסכם עוסק בתשלום עבור הגביה בפועל. זאת עדיין לא נתבצעה, ולפיכך לא מגיע (בינתיים) לתובע דבר.
- יא. נתבע 3 טען (בדיון) כי עוד בטרם נתקבל פסה"ד בקש מהתובע להפסיק את עבודתו בענין.

דיון:

¹ כך לדברי התובע, שלא הוכחו ע"י הנתבעים. כמו"כ הנתבעים שילמו לתובע עבור האיתור כנ"ל, ויש לראות בתשלום זה כהודאה בעובדת השימוש בחברת האיתור.

² קבלת התביעה בסך 60,000 ₪ (על יסוד בסיס התביעה בסך 40,000 ₪ + עגמת נפש וכד') + 6,000 הוצאות + 1,049 ₪ אגרה, שירותי איתור ומשלוח דאר.

³ פסה"ד קבע כי על חברת הליסינג ומנהלה לשלם לנתבעים סך 60,000 ₪ + 6,000 ₪ הוצאות. לפי ההסכם בין הצדדים, כל סכום שמעל 40,000 ₪ יועבר לידי התובע. לפיכך מדובר על 26,000 ₪ + מע"מ.

יב. לטעמנו, צודק התובע בטענתו הבסיסית כי ההסכם עוסק בפעילותו כעו"ד עד להשגת פס"ד בנדון שבין הנתבעים לחברת הליסינג ומנהלה, ולא עד לגביית התשלום בפועל.

יג. הדבר נאמר במפורש בדוא"ל מתאריך 11.10.15 שנשלח ע"י התובע לגבי יוספה העובדת אצל נתבעת 1 (להלן: העובדת). וכך נאמר בהנ"ל: "...כמוסכם מדובר מהסכם שייפסק (ולאו דוקא יגבה)". ובסיום נאמר: "נא אשרו ההצעה והשיבו לי".

יד. דוא"ל זה זכה לתשובה תוך פחות משעה וחצי. וכך נאמר בתשובה: "...מר טל מאשר את הדברים. אני אדאג להעביר לך את החומר לבקשתך בהקדם. במידה ודרושים לך מסמכים נוספים אנא יידע אותי."

טו. הרי לפנינו הסכמה מפורשת של הנתבעים לענין.⁴

טז. בדיון בפנינו טען נתבע 3 כי "זה היה מוקש", "לא שמת לי לב". אין בידינו לקבל טענות אלו.⁵

יז. לענין טענת נתבע 3 כי בקש מהתובע להפסיק את עבודתו בענין.⁶ ע"פ החומר שבפנינו, השתלשלות האירועים בנקודה זו היתה כדלקמן:

- בתאריך 11.10.15 הוסכם בין הצדדים כנ"ל כי התובע יפעל בענין.
- בתאריך 12-18.02.16 נתבע 3 מודיע (דרך העובדת) כי הצ'ק עבור אגרת ביהמ"ש מוכן, ומתענין האם יש חדש בענין התביעה כנגד חברת הליסינג ומנהלה.
- בתאריך 14.03.16 מעדכנת העובדת את נתבע 3 בהסברי התובע לנעשה בתיק. ובהמשך אומר לה נתבע 3 להודיע לתובע "שאנחנו מתנתקים ממנו". העובדת מעבירה הודעה זו לתובע. התובע מבקש לדבר עם נתבע 3. העובדת מעבירה לנתבע 3 את הסברי התובע לעיכוב בתיק "זה לא דברים שתלויים בו. ולא איתרו את שמעון... היה צריך למצוא דרכים לאתר אותו". העובדת מבקשת את אישורו של נתבע 3

⁴ וכידוע שכירות פועל נקנית בשטר (נתיחה"מ שלגי באורים סק"א – דינו כקרקע. או מחמת שהתחיל בעבודה – שו"ע שלגי סעיפים א, ג' ועוד). ואכמ"ל בהבדל שבין קבלן לפועל, משום דהכא המלאכה נעשתה כבר. ועיי"ש סעיף ח': "אמר לאומן: עשה לי דבר פלוני ואקחנו ממך, ועשאו האומן, ואחר כך אינו רוצה לקחתו, והוא דבר שאם לא יקחנו מיד, יפסיד, חייב."

⁵ וכפי המבואר בשו"ע חו"מ סימן מה' סעיף ג'.

⁶ לטענת נתבע 3 בקשה זו היתה היות וחלף זמן רב מאז ההסכם בינו לתובע, ו"שום דבר לא קרה" – לא ראה תוצאות מעבודת התובע. התובע השיב לטענה זו, כי עבודתו התעכבה מחמת שהנתבע 3 השתהה במסירת המסמכים שהיו דרושים לתוע לצורך עבודתו זו.

לתת לתובע את מספר הטלפון שלו. נתבע 3 מסכים, ומבקש שיתקשר עוד שעתיים. העובדת פועלת ע"פ ההנחיות הנ"ל. מתקיימת שיחת טלפון בין התובע לנתבע 3.

• לטענת התובע, לאחר הסבריו, הסכים נתבע 3 כי התובע ימשיך בפעולותיו.

יח. ע"פ הנ"ל, לא הוכח כי אכן נתבע 3 החליט באופן סופי ומוחלט על הפסקת ההתקשרות בין התובע לנתבעים. גם אילו היה מוכח כי החליט כך, לא היה הדבר מקנה לו את הזכות להתנער מההסכם. ולמצער לשלם עבור העבודה שנעשתה עד למועד הפסקת ההתקשרות.

יט. ע"פ המבואר בשו"ע⁷ אין בעה"ב רשאי להפסיק את עבודתו של הקבלן לאחר שנעשה קנין. וב"פתחי תשובה"⁸ הפנה לדברי ה"נודע ביהודה" הכותב שה"ה לשטר, ואפילו לשטר שנכתב בכתב ידו.⁹

כ. נראה לענ"ד שיש להתייחס לדוא"ל שנשלח ביניהם לכל הפחות כשטר בכתב ידו,¹⁰ ולכן אינו יכול להפסיק את עבודתו באמצע היום אא"כ הקבלן יסכים לכך. ועל בעה"ב להוכיח שהקבלן הסכים להפסקת עבודתו. הוכחה כזו לא הובאה בפנינו.

כא. נציין כי המועד הנטען להפסקת ההתקשרות הינו לאחר 5 חדשים מיום ההתקשרות, ופחות מחדשיים ממועד מתן פסק הדין.

כב. נציין עוד, כי ע"פ החומר שבפנינו, נתבע 3 אף לא הציע במועד הנטען לתובע, כי ישולם שכרו עבור העבודה שעבד עד למועד זה. זו בפירוש התנהגות שאינה ראויה. ויש בכך בכדי להצדיק את תביעת התובע לקבל הוצאות משפט עבור ההליך הנוכחי.

כג. בכתב התביעה סעיפים 6, 11, 12 נזכר הסכום מעל 40,000 ₪ ללא תוספת מע"מ. לעומת זאת בסעיפים 17 ו-22 לכתב התביעה נזכרה תוספת מע"מ. אכן בהסכם בין הצדדים נאמר במפורש 40,000 ₪ + תוספת מע"מ.

⁷ חו"מ סימן שלדי סעיף א': " הגה: ויש אומרים דאם משך בע"ה כלי אומנות שעושה בהם מלאכה, אין הבעל הבית יכול לחזור בו, ולא הפועל אם הוא קבלן" (טור בשם ר"ת); ועיי"ש בנו"כ מקורות לזה בגמ' ב"מ.

⁸ שם סק"ב.

⁹ ו"ל (נו"ב מהדו"ק חו"מ סימן ל' אות ח'): "...ועוד, דאפילו בלא קנין כיון שכתבו שטר טוב אין הקבלן יכול לחזור בו כמבואר סימן ש"כ סעיף ב' בהגה, שכתב הרמ"א שמשנכתב השטר אינן יכולין לחזור בו, והתם ע"כ בלא קנין מיירי כו'...ובין שטר בעדים ובין שטר כתב יד הבע"ד וחתימתו אין שום חילוק רק לענין פרעתי ולענין לטרוף ממשעבדי, אבל לכל יתר הדברים אלימא מילתא דשטרי בחתימת ידו כמו שטר בעדים..."

¹⁰ אמנם העובדת היא החתומה על הדוא"ל. אך עשתה כן בשליחות נתבע 3.

כד. לפיכך אנו מקבלים את התביעה בסך 26,000 ₪ + מע"מ = 30,400 ₪.

כה. לאור התנהלות הנתבעים, גם אם לדעתו של הנתבע התשלום היה צריך להיות רק אחרי שיקבל את הכסף מחברת הליסינג, לא יתכן שהנתבע גם יטען שהפסיק את עבודת התובע וגם לא ישלם כלל על העבודה שנעשתה. אנו מחייבים אותם בהוצאות בסך 750 ₪, מתוכם 250 ₪ עבור השתתפות באגרת בית הדין.

כו. לפיכך על הנתבעים לשלם לתובע סך 31,150 ₪.

כז. החיוב הנ"ל יוטל על נתבעת 1 ועל נתבע 3. נתבעת 2 אינה חייבת בתשלום, שכן לא נומק מדוע יש להטיל עליה חיוב.

החלטות:

נתבעת 1 ונתבע 3 - שניהם יחד וכל אחד לחוד - ישלמו לתובע סך 30,400 ש"ח עבור שכר טירחה + 750 ש"ח החזר הוצאות. כל הכספים ישולמו לתובע תוך 30 יום מיום מתן פסק הדין.

והאמת והשלום אהבו

היום יב בתמוז תשע"ז 6 ביולי 2017

הרב אליעזר שנקולבסקי,
אב"ד

הרב ידידה לביא

הרב ניר ורגון